Mark Weber - Osvětim: Mýty a fakta

Vědci zpochybňují tvrzení o holocaustu

I když se to může zdát udivující, všeobecně akceptované tvrzení o Osvětimi zpochybňuje stále víc a víc historiků a vědců. Tito „revizionističtí" vědci nezpochybňují fakt, že bylo do tábora deportováno mnoho Židů, anebo že tu mnozí zemřeli, především na tyfus a další choroby. Ale zajímavé důkazy, které tito vědci prezentují, dokazují, že Osvětim nebyla vyhlazovacím centrem a že tvrzení o masových vraždách v „plynových komorách" jsou mýtem.

Tábor v Osvětimi

Osvětimský táborový komplex byl vybudován v roce 1940 v dnešním jižním Polsku. V letech 1942 až 1944 do něj bylo deportováno mnoho Židů.

Hlavní tábor byl znám jako Birkenau (Osvětim II, Brzezinka) a byl údajně hlavním vyhlazovacím centrem. Tábor Monowitz (Osvětim III) byl velkým průmyslovým centrem, kde se z uhlí produkoval benzín. K tomu existovaly další menší satelitní tábory, které se věnovaly ekonomické činnosti.

Čtyři miliony obětí?

V poválečném norimberském tribunálu spojenci obvinili Němce, že v Osvětimi zavraždili čtyři miliony lidí. Tento počet, který určili Sověti, byl po mnoho let nekriticky akceptován. Také se často objevuje ve velkých amerických novinách a časopisech.[1]

Dnes žádný uznávaný historik, dokonce ani ti, kteří všeobecně přijímají tvrzení o vyhlazování, tento údaj neuznávají. Izraelský historik holocaustu Yehuda Bauer v roce 1989 uvedl, že nastal čas konečně uznat známý počet 4 milionů jako záměrný mýtus. V červenci 1990 polské Státní muzeum v Osvětimi spolu s izraelským holocaustovým centrem Yad Vashem náhle oznámili, že v Osvětimi zemřelo celkem okolo jednoho milionu lidí (Židů i nežidů). Ani jedna instituce neuvedla, kolik z těchto lidí bylo zavražděno, ani nepodaly odhad počtu těch, kteří byli údajně zplynováni.[2] Jeden z prominentních historiků holocaustu, Gerald Reitlinger, odhadl, že v Osvětimi zemřelo cca 700 tisíc Židů. O něco později odhadl historik Jean-Claude Pressac, že v Osvětimi zemřelo okolo 800 tisíc lidí, z nichž bylo asi 630 tisíc Židů. I když ani tyto nízké počty nejsou správné, tak ukazují, jak drasticky se během let tvrzení o Osvětimi měnila.[3]

Bizarní příběhy

Jeden čas se vážně tvrdilo, že Židé byli v Osvětimi systematicky zabíjeni elektrickým proudem. Americké noviny, citující sovětskou zprávu očitého svědka z osvobozené Osvětimi, v roce 1945 uvedly, že Němci metodicky zabíjeli Židy, používaje „elektrický posuvný pás, na kterém mohlo být zabito několik stovek lidí najednou a potom byli přesunuti do kremačních pecí. Shořeli skoro okamžitě, představujíc hnojivo pro blízká zelná pole".[4]

Před norimberským tribunálem obvinil hlavní žalobce USA, Robert Jackson, Němce z toho, že blízko Osvětimi používali „nově vyvinutá" zařízení na zabití 20 tisíc Židů „takovým způsobem, že po nich nezůstala ani stopa".[5] Nikdo z uznávaných historiků dnes žádné takové fantastické příběhy neakceptuje.

Hössovo „přiznání"

Klíčovým dokumentem holocaustu je „přiznání" bývalého velitele Osvětimi, Rudolfa Hösse, z 5. dubna 1946, které bylo předloženo žalobci USA v hlavním norimberském procesu.[6]

I když se ještě stále cituje jako pevný důkaz tvrzení o osvětimském plynování, ve skutečnosti jde o falešné prohlášení, které bylo získáno mučením.

Mnoho let po válce napsal Bernard Clarke, seržant britské vojenské rozvědky, jak on a pět dalších britských vojáků bývalého velitele mučili, aby získali jeho „přiznání“. Sám Höss v soukromí objasnil své mučení těmito slovy: „Jistě, podepsal jsem prohlášení, že jsem zavraždil 2,5 milionu Židů. Stejně tak jsem mohl říct, že jich bylo 5 milionů. Existují určité metody, jak získat všelijaká přiznání, ať už jsou pravdivá, nebo ne.“[7]

Dokonce i historici, kteří všeobecně akceptují vyhlazovací verzi holocaustu, dnes uznávají, že mnoho specifických vyjádření v Hössově „přiznání“ jednoduše není pravda. Už jen kvůli jedné věci – žádný seriózní vědec dnes netvrdí, že v Osvětimi zemřelo okolo 2,5 milionu nebo 3 miliony lidí.

V Hössově „přiznání“ se dále uvádí, že Židé byli vražděni plynem už v létě 1941 ve třech táborech: Belzecu, Treblince a Wolzeku. Tábor „Wolzek“, který Höss vzpomíná, je totálním výmyslem. Žádný takový tábor nikdy neexistoval a jeho název se v literatuře holocaustu nevyskytuje. Ba co víc, podle tvrzení těch, kteří věří v legendu holocaustu, nezačalo plynování Židů v Osvětimi, Treblince či Belzecu dříve než někdy v roce 1942.

Žádné věrohodné důkazy

Spojenci po válce zkonfiskovali mnoho tisíc tajných německých dokumentů o Osvětimi. Ani jeden z nich nehovoří o politice anebo programu vyhlazování. Tvrzení o vyhlazování ve skutečnosti není a nemůže být v souladu s dokumenty.

Mnoho židovských vězňů neschopných práce

Často se například tvrdilo, že všichni Židé v Osvětimi, kteří byli neschopní práce, byli bezprostředně vražděni. Židé, kteří byli příliš staří, mladí, nemocní anebo slabí byli údajně plynováni hned po příchodu a jen ti, kteří se mohli upracovat k smrti, byli dočasně ponecháni naživu.

Ale důkazy naznačují, že bylo ve skutečnosti vysoké procento židovských vězňů práceneschopných, a přesto nebyli zabiti. Například interní německá zpráva ze 4. září 1943 od vedoucího oddělení pracovního přidělení WVHA oznamovala, že z 25 tisíc židovských vězňů v Osvětimi bylo jen 3581 práceschopných, a že ostatní – okolo 86% – bylo práceneschopných.[8]

To je rovněž potvrzeno v tajné zprávě od Oswalda Pohla, šéfa systému koncentračních táborů, určené vůdci SS Heinrichu Himmlerovi z 5. dubna 1944. Pohl uvádí, že v celém osvětimském táborovém komplexu bylo celkem 67 tisíc vězňů, z nichž bylo 18 tisíc hospitalizovaných anebo práceneschopných. V táboře Osvětim II (Birkenau), údajném vyhlazovacím centru, bylo 36 tisíc vězňů, většinou žen, z nichž bylo „přibližně 15 tisíc práceneschopných“.[9]

Tyto dva dokumenty jednoduše nemohou být v souladu s tvrzením o osvětimském vyhlazování.

Důkazy ukazují, že Osvětim-Birkenau byla vybudována především jako tábor pro Židy, kteří nebyli schopní pracovat, včetně nemocných a starých, jakož i těch, které čekalo přeřazení do jiných táborů. Jde o názor Dr. Arthura Butze z Northwestern University, který také říká, že to byl důvod tamní neobyčejně vysoké úmrtnosti.[10]

Profesor historie z Princeton University, Arno Mayer, sám Žid, uznává v nedávno vydané knize o „konečném řešení“, že víc Židů zemřelo v Osvětimi následkem tyfu a dalších „přirozených“ příčin, než následkem poprav.[11]

Anne Franková

Asi nejznámějším osvětimským vězněm byla Anne Franková, která je známá po celém světě díky svému slavnému deníku. Ale jen málo lidí ví, že tisíce Židů, včetně Anne a jejího otce, Otty Franka, Osvětim přežily.

Patnáctileté děvče a její otec byli do Osvětimi deportováni z Holandska v září 1944. O několik týdnů později, čelíc postupující sovětské armádě, byla Anne evakuována spolu s mnohými dalšími Židy do tábora Bergen-Belsen, kde v březnu 1945 zemřela na tyfus.

Její otec onemocněl tyfem v Osvětimi a byl umístěn do táborové nemocnice. Byl jedním z tisíců nemocných a slabých Židů, kteří, když Němci v lednu 1945 tábor těsně před jeho převzetím Sověty opustili, byli ponecháni svému osudu. Otto Frank zemřel ve Švýcarsku v roce 1980.

Kdyby bylo německým plánem Annu Frankovou a jejího otce zabít, Osvětim by nepřežili. Jejich osud, i když tragický, nemůže být v souladu s tvrzením o vyhlazování.

Propaganda Spojenců

Tvrzení o osvětimském plynování je z velké části založeno na vyjádřeních bývalých židovských vězňů, kteří osobně žádné důkazy vyhlazování neviděli. Jejich názory jsou pochopitelné, protože bludy o plynování v Osvětimi se šířily všude.

Spojenecká letadla shodila na Osvětim a přilehlé oblasti velké množství letáků v polštině a němčině, ve kterých se tvrdilo, že se v táboře plynují lidé. Tvrzení o plynování v Osvětimi, které bylo důležitou složkou spojenecké válečné propagandy, bylo taktéž vysíláno spojeneckými radiostanicemi v Evropě.[12]

Svědectví přeživších

Bývalí vězňové potvrdili, že v Osvětimi žádný důkaz vyhlazování neviděli.

Rakušanka Marie Vanherwaarden svědčila o svých táborových zkušenostech v Torontu v březnu 1988. V roce 1942 byla internována v Osvětimi-Birkenau kvůli sexuálním stykům s polských dělníkem. Při cestě do tábora jí jedna cikánka řekla, že v Osvětimi budou všechny zplynovány.

Po příchodu bylo ženám nařízeno vysvléci se a vejít do velké betonové místnosti bez oken, aby se osprchovaly. Vystrašené ženy si byly jisty, že zemřou. Ale potom, namísto plynu, vytryskla z hlavic sprch voda.

Osvětim nebyla žádným rekreačním centrem, potvrdila Marie. Sama byla svědkem smrti mnoha vězňů, kteří podlehli nemocem, především tyfu, a několik vězňů spáchalo sebevraždu. Ale neviděla žádné důkazy masového vyvražďování, plynování ani nějakého vyhlazovacího programu.[13]

Židovská žena Marika Franková přišla do Osvětimi-Birkenau z Maďarska v červenci 1944, kdy bylo údajně denně zplynováno a spáleno 25 tisíc Židů. Po válce taktéž dosvědčila, že během doby své internace neslyšela ani neviděla nic z „plynových komor“. Tvrzení o plynování zaslechla až později.[14]

Propuštění vězni

Osvětimští vězni, kteří si odpykali své tresty, byli propuštěni a vrátili se do svých zemí. Kdyby měla být Osvětim skutečně tak tajným vyhlazovacím centrem, Němci by určitě nepropouštěli vězně, kteří „věděli“, co se v táboře odehrává.[15]

Himmler nařizuje redukovat počty úmrtí

Jako odpověď na smrt mnoha vězňů kvůli nemocem, především tyfu, nařídily německé úřady, které byly zodpovědné za tábory, tvrdá protiopatření.

Vedoucí úřadu táborové správy SS zaslal 28. prosince 1942 do Osvětimi a dalších koncentračních táborů nařízení. Ostře kritizoval vysokou míru úmrtí vězňů v nemoci a nařídil, že „táboroví lékaři musí použít všechny prostředky, které mají k dispozici, aby v těchto táborech výrazně zredukovali míru úmrtí.“ Dále nařídil:

„Táboroví lékaři musí dohlížet na výživu vězňů pečlivěji než v minulosti, a ve spolupráci s úřady se podřídit zlepšovacím návrhům táborových velitelů… Táboroví lékaři dohlédnou na to, aby se pracovní podmínky v různých pracovních táborech co nejvíce zlepšily.“

Nakonec nařízení zdůrazňovalo, že „Reichsführer SS (Heinrich Himmler) nařídil, že úmrtnost musí být absolutně snížena“.[16]

Německé táborové stanovy

Oficiální německé táborové stanovy objasňují, že Osvětim nebyla vyhlazovacím centrem. Stanovy nařizují:[17]

„Nově příchozí se musí podrobit důkladné lékařské prohlídce, a jestliže existuje nějaká pochybnost (o jejich zdraví), musí být umístěni do karantény na pozorování.

Vězni, kteří oznámí nemoc, musí být ještě toho dne vyšetřeni táborovým lékařem. Je-li to potřebné, lékař musí přeložit vězně do nemocnice k plnohodnotnému ošetření.

Táborový lékař musí pravidelně prohlížet kuchyň z důvody správnosti přípravy jídel a kvality dodávek jídla. Každý nedostatek musí oznámit veliteli tábora.

Vyšetření nehod se musí věnovat maximální pozornost, aby nebyla ohrožena plná produktivita vězňů.

Vězni, kteří mají být propuštěni nebo přeloženi, musí být nejprve předvedeni před táborového lékaře z důvodu prohlídky.“

Letecké snímky

V roce 1979 byly CIA zveřejněny detailní snímky vzdušného průzkumu, které byly vyfotografovány nad Osvětimí-Birkenau v několika náhodných dnech roku 1944 (během největší periody údajného plynování). Tyto fotografie neukazují žádné stopy po hromadách mrtvol, kouřících komínech krematorií ani zástupech Židů čekajících na smrt, tedy věcech, o kterých se hovořilo a které by, kdyby byla Osvětim vyhlazovacím centrem, jak se o ní mluví, měly být jasně viditelné.[18]

Absurdní tvrzení o kremacích

Specialisté na kremace potvrdili, že je nemožné, aby byly v Osvětimi během jara a léta 1944 – jak se všeobecně uvádí – každodenně spáleny tisíce mrtvol.

Ivan Lagacé, manažer velkého krematoria v kanadském Calgary, například v dubnu 1988 dosvědčil u soudu, že tvrzení o osvětimských krematoriích jsou technicky nemožná. Údaj, že v Osvětimi bylo během léta 1944 v krematoriích a otevřených jámách každodenně spáleno 10 tisíc anebo dokonce 20 tisíc lidí, je jednoduše „předpojatý“ a „za hranicí reality“ – prohlásil Lagacé pod přísahou.[19]

Expert na plynové komory odmítá tvrzení o vyhlazování

Přední americký expert na plynové komory, Fred A. Leuchter, prozkoumal údajné „plynové komory“ v Polsku a uvedl, že tvrzení o plynování v Osvětimi jsou absurdní a technicky nemožná.

Leuchter je předním specialistou na navrhování a instalaci plynových komor, používaných v USA k popravě usvědčených zločinců. Navrhl například plynovou komoru ve státní věznici v Missouri.

V únoru 1988 provedl detailní průzkum „plynových komor“ v Osvětimi-Birkenau a Majdanku v Polsku, které ještě existují, anebo jsou částečně v ruinách. V přísežném prohlášení před torontským tribunálem a v technické zprávě popsal Leuchter každý aspekt svého zkoumání.

Důrazně uvedl, že údajná plynová zařízení nemohla být používaná k zabíjení lidí. Mimo jiné poukázal na to, že takzvané „plynové komory“ nebyly na to, aby mohly zabíjet lidské bytosti, aniž by zabily i německý táborový personál, dostatečně utěsněny a větrány.[20]

Dr. William B. Lindsey, chemický výzkumník pracující 33 let v Dupont Corporation, dosvědčil v případu z roku 1985, že tvrzení o osvětimském plynování je nemožné. Na základě pečlivého zkoumání na místě „plynových komor“ v Osvětimi-Birkenau a Majdanku a na základě svých zkušeností prohlásil: „Došel jsem k závěru, že tímto způsobem cyklonem B nikdo zavražděn nebyl. Považuji to za absolutně nemožné.“[21]

Shrnutí

Tvrzení o vyhlazování v Osvětimi vzniklo jako válečná propaganda. Dnes, více než 50 let od konce 2. světové války, nastal čas podívat se na tuto velice diskutovanou kapitolu historie objektivnějším pohledem. Legenda o Osvětimi je jádrem tvrzení o holocaustu. Jelikož tam stovky tisíc Židů systematicky vyvražďovány nebyly, kolabuje jeden z velkých mýtů naší doby.

Záměrné udržování nenávisti a vášní minulosti brání skutečnému poznání a smíru. Revizionizmus propaguje uvědomování si historie a mezinárodní porozumění. Proto je práce Institute for Historical Review tak důležitá a zasluhuje si Vaši podporu.

Poznámky:

[1] Nuremberg document 008-USSR. IMT blue series, Vol. 39, str. 241, 261.; NC a A red series, vol. 1, str. 35.; C.L. Sulzberger, „Oswiecim Killings Placed at 4,000,000,“ *New York Times* 8. května 1945 a *New York Times* 31. ledna 1986, str. A4.

[2] 2.Y. Bauer, „Fighting the Distortions,“ *Jerusalem Post* (Izrael) 22. září 1989; „Auschwitz Deaths Reduced to a Million,“ *Daily Telegraph* (London) 17. července 1990; „Poland Reduces Auschwitz Death Toll Estimate to 1 Million,“ *The Washington Times* 17. července 1990.

[3] G. Reitlinger, *The Final Solution* (1971); J.-C. Pressac, *Le Crématoires d'Auschwitz: La Machinerie du meurtre de mass* (Paris: CNRS, 1993). Ohledně Pressacových odhadů viz: *L'Express* (France) 30. září 1993, atr. 33.

[4] Washington (DC) Daily News 2. února 1945, str. 2, 35. (United Press dispatch from Moscow).

[5] IMT blue series, Vol. 16, str. 529-530. (21. června 1946).

[6] Nuremberg document 3868-PS (USA-819). IMT blue series, Vol. 33, str. 275-279.

[7] Rupert Butler, *Legions of Death* (England: 1983), str. 235; R. Faurisson, *The Journal of Historical Review*, zima 1986-87, str. 389-403.

[8] Archives of the Jewish Historical Institute of Warsaw, German document No. 128, v: H. Eschwege, ed., *Kennzeichen J* (East Berlin: 1966), str. 264.

[9] Nuremberg document NO-021. NMT green series, Vol. 5. str. 384-385.

[10] Arthur Butz, *The Hoax of the Twentieth Century* (Costa Mesa, Calif.), str. 124.

[11] Arno Mayer, *Why Did the Heavens Not Darken?: The ‚Final Solution' in History* (Pantheon, 1989), str. 365.

[12] Nuremberg document NI-11696. NMT green series, Vol. 8, str. 606.

[13] Svědectví před torontským obvodním soudem, 28. března 1988. *Toronto Star* 29. března 1988, str. A2.

[14] Sylvia Rothchild, ed., *Voices from the Holocaust* (New York: 1981), str. 188-191.

[15] Walter Laqueur, *The Terrible Secret* (Boston: 1981), str. 169.

[16] Nuremberg document PS-2171, Annex 2. NC&A red series, Vol. 4, str. 833-834.

[17] „Rules and Regulations for the Concentration Camps.“ *Anthology, Inhuman Medicine*, Vol. 1, Part 1 (Warsaw: International Auschwitz Committee, 1970), str. 149-151.; S. Paskuly, ed., *Death Dealer: the Memoirs of the SS Kommandant at Auschwitz* (Buffalo: 1992), str. 216-217.

[18] Dino A. Brugioni and Robert C. Poirier, *The Holocaust Revisited* (Washington, DC: Central Intelligence Agency, 1979).

[19] *Canadian Jewish News* (Toronto) 14. dubna 1988, str. 6.

[20] *The Leuchter Report: An Engineering Report on the Alleged Execution Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek* (Toronto: 1988). Možno objednat za $17.00 z IHR, poštovné zdarma.

[21] *The Globe and Mail* (Toronto) 12. února 1985, str. M3